HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הוא דאמר כי האי תנא. שמואל דאמר לעיל דאפי' ביו"ט אינו מפקיע דאמר כי האי תנא דאמר נמי בחותמות שבקרקע דאפילו ביו"ט אין מפקיע: **הרגא לך רישא.** דמלתא דשמואל בחותמות שבקרקע דמסייע ליה האי תנא: **סיפא קשיא.** דאמר שמואל ושל כלים אפילו בשבת מתיר ומפקיע וחותך והאי תנא אני ושל כלים בשבת מתיר אבל לא מפקיע ולא חותך: **הא מני רבי נחמיה היא.** כלומר לעולם מותר להפקיע ולחתוך דאין בהם משום סתירה ולהאי תנא גופיה אם יכול להפקיע ולגנתן בידו שרי והא דקאסר משום טלטול סכין קאסר ורבי נחמיה היא דאמר בערובין (דף לה.) אפי' תרווד ואפילו טלית אין מיטלין אלא לצורך תשמיש שהן מיוחדין לו וסכין לאוכלין הוא דמיוחד ולא לחותמות והא לא סבירא ליה לשמואל כוותיה: **אי הכי.** דרבי נחמיה היא: **שבות שבת.** דטלטול שבות הוא ולא החמיר בטלטול יום טוב כבשל שבת: **מסיקין בכלים.** דבני טלטול נמי[1] אינהו ומטלטלין נמי להסיקן: **אין מסיקין בשברי כלים.** שנשברו בי"ט דהשתא לא חזו לטלטול ואי משום דחזו להסקה אתמול לא להכי קיימי: **מסיקין בין בכלים בו'.** דלית להו מוקצה: **אין מסיקין לא בכלים.** דאין מיטלין אלא לצורך תשמישן וכ"ש בשברי כלים דנולד הוא. והא רבי נחמיה היא ומליעתא ר"ש וקמייתא רבי יהודה וש"מ ביו"ט א"ר נחמיה דהא הסקה ביו"ט קאי: **תרי תנאי.** חד אמר שני ליה שבות שבת משבות י"ט וחד אמר לא שני ליה: **מתני' אין פוחתין את הגר.** ליטול אחד מן הציפים של יולר ולתחוב אגרופו לתוכו לחקוק גר קרוייז"ל בלע"ז מפני שעושה כלי: **ואין עושין פחמין.** דאינהו נמי כלי נינהו לצורפי זהב ופתילה נמי כלי היא להדלקה שאריכה עשייה ותקון: **חוכלן באור.** בגמרא מפרש מאי שנא אור מסכין: **גמ' דפחיתת גר מנא הוא.** קודם שצרפו בכבשן: **משגגמרה מלאכתן.** חקיקתם: **משיצרפו.** משיחזקם ע"י צירוף האור בכבשן. מלרף בלשון חכמים מחזק ומקשה כלי חרס וכלי מתכות בדבר המחזקן בין (ביד) [במים] בין באור[2]: **וממאי.** דס"ל לר"מ בגר כשאר כלי חרס בשלמא שאר כלי חרס גדולים הם ואם אינן ראויין למים ולין ולדבר לא מפני שממנן חזו מיהו לדבר יבש כגון פירות אבל גר קטן הוא וכי לא חזי למלתיה למאי חזי ומשני חזי לקבולי ביה פשיטי: **אילא דאמרי אמר רב יוסף.** מתני' דקתני פחיתת הגר מנא הוא ר"א ברבי צדוק היא דאמר לפני חקיקה לאו מנא הוא אבל חקיקה משוי ליה מנא: **אלפסין חרניות.** מפרש לקמן קערות של בני עיירות שאינן בני כרכים גדולים ואין מקפידין על כלים גאים ומשגפשטה הקערה של חרס אוכלין בה בשר ואין מתמתינין עד שתתחקק ותלרף בכבשן: **טהורות באהל המת.** דלגבי אהל המת בעינן תוך לכלי חרס דכתיב וכל כלי פתוח (במדבר יט) משמע דיש לו פתח וכן לכל טומאת מגע: **וטמאות במשא הזב.** שהזב מטמא כלי חרס בהסט דנפקא לן בתורת כהנים[3] מוכל כלי חרס אשר יגע בו הזב וגו' (ויקרא טו) ודרשינן התם זה הסטו וכיון דמטמי ליה הסט מאברא לא בעי תוך וקסבר ת"ק כלי נינהו אהיל ומשתמשין בהן כמות שהן הלכך מקבלין טומאה בדבר הראוי לטמאן: **ר"א אומר.** אין להם שום טומאה דלאו כלי נינהו: **לפי שלא נגמרה מלאכתן.** חקיקתן הא נחקקו מטמאות. מדאפלוג באלפסין אלמא לר"א חקיקה משויא להו מנא: **דחזי לקבולי מידי.** משנחקקו ומיהו קודם חקיקה לא דסופן ליחקק: **נאוליירין.** מחמי חמין ומרחצאות ואע"ג דלצורך י"ט הן עושין: **מי שרי.** להחם והלא גזרו על הרחילה במסכת שבת (דף מ.) ואפילו הוחמו מבעוד יום וכל שכן להחם חמין לא הותר מעולם: **להזיע.** מכניס הפחמים לתוכו ובני אדם נכנסין ומזיעין. וקודם שגזרו על הזיעה נשנית משנה זו:

אין פוחתין את הגר. פירש רש"י[1] ליטול אחד מן הגולמים של יולר ולתחוב אגרופו בתוכו ולחקוק גר שעושה כלי ותימה מ"כ פשיטא דאסור דאפילו אין עושה כלי גמור מ"מ אסור להתחיל את הכלי[2] וע"ק מאי קא אמר עלה בגמרא[3] מאימתי מקבלין טומאה משעה שנגמרה מלאכתן הואיל והוי כלי והא כיון דהוי קודם אפייתו בתנור[4] אם כן הוי כלי אדמה וכלי אדמה אין מקבלין טומאה לכן נראה לפרש דאין פוחתין את הגר שכך רגילין לשוס באוירו קודם אפייתו קש או דבר אחר כדי לשמור האויר בשעת אפייה שלא יפלו המחילות יחד ויסתום האויר ולאחר אפייתו קלת מסלקין אותו דבר שבתוכו ועל זה קאמר אין פוחתין את הגר כלומר שאין מסירין מה שבתוכו דהוי כמו גמר כלי ונגמרה מלאכתו ולפי שרגילין לאחר שסלקו מה שבתוכו שמחזירין אותו לתנור כדי לצרפו היטב קאמר בגמרא מאן תנא דפחיתת גר מנא הוא וקאמר ר"מ היא דקאמר דמקבלין טומאה כשסלק מה שמסיימין בתוכו אע"פ שלא החזירו אותו עדיין לתנור אלמא דפחיתת גר היינו גמר כלי ורבי יהושע קאמר משיצרפו בכבשן דאינו כלי עד שיחזיר אותו לתנור כדי לצרפו אם כן לדידיה פחיתה הוה שריא:

אלפסין חרניות טהורות באהל המת. פי' רש"י קערות של עיירות ואינן מקפידין על כלים גאים ומיד כשנפשטו הכלי של חרס אוכלין בה ואין ממתינין עד שתתחקק ותצרף בגאש והן טהורין באהל המת שאין להם תוך ובעינן כלי פתוח וטמאות במשא הזב דהזב מטמא כלי חרס בהסט דנפקא לן[5] מכלי חרס אשר יגע בו איזהו מגעו שהוא כבולו הוי אומר זה הסטו דלא בעינן תוך ותימה דהואיל דאין להם תוך היכי מטמא בהסט הא אמרינן[6] כל שאינו בא לכלל מגע אינו בא לכלל הסט[7] לכך פי' ר"ת ערניות יש להן תוך אלא שמכוסות למעלה ועומדות ליפתח ואותם של כפריס אין מקפידין ואוכלין כך עליהן וטהורות באהל המת דהא כלי למיד פתיל פתיל טהור באהל המת ומיהו טמאים בהסט הואיל ועומדין ליפתח כדאמרינן[8] גבי למיד פתיל שמא תסיטם אשתו וקאמר נמי[9] כלי למיד פתיל נגול באהל המת ואינו נגול במעת לעת שבנדה:

וקטמא

הוא דאמר כי האי תנא דתניא חותמות שבקרקע מתיר אבל לא מפקיע ולא חותך אחד שבת ואחד יו"ט ושבכלי בשבת מתיר אבל לא מפקיע ולא חותך ביום טוב מתיר ומפקיע וחותך תרצת לך רישא אלא סיפא קשיא הא מני ר' נחמיה היא[1] דאמר כל הכלים אין ניטלין אלא דרך תשמישן אי רבי נחמיה מאי איריא שבת אפילו יום טוב נמי וכי תימא שניא ליה לר' נחמיה בין שבות שבת לשבות יום טוב ומי שניא ליה והתני חדא[2] מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים ותניא אידך מסיקין בין בכלים בין בשברי כלים ותניא אידך אין מסיקין לא בכלים ולא בשברי כלים ומשני לא קשיא הא ר' יהודה הא ר"ש הא ר' נחמיה תרי תנאי ואליבא דר' נחמיה: **מתני' [3]אין פוחתין את הגר מפני שהוא עושה כלי[4] ואין עושין פחמין ביום טוב[5] ואין חותכין את הפתילה ר' יהודה אומר חותכה באור: **גמ'** מאן תנא דפחיתת גר מנא הוא[6] אמר רב יוסף ר' מאיר היא דתניא[7] כלי חרס מאימתי מקבל טומאה משגגמרה מלאכתו דברי ר' מאיר ר' יהושע[8] אומר [9]משיצרפו בכבשן א"ל אביי ממאי דלמא עד כאן לא קאמר ר' מאיר התם אלא דחזי לקבולי ביה מידי אבל הכא למאי חזי לקבולי ביה פשיטי איכא דאמרי אמר רב יוסף ר' אליעזר בר' צדוק היא דתנן[10] אלפסין חרניות טהורות באהל המת וטמאות במשא הזב ר' אליעזר בר' צדוק אומר אף טהורות במשא הזב לפי שלא נגמרה מלאכתן א"ל אביי דלמא עד כאן לא קאמר רבי אליעזר ברבי צדוק התם אלא דחזי לקבולי ביה מידי אבל הכא למאי חזי לקבולי ביה פשיטי תנו רבנן אין פוחתין את הגר ואין עושין אלפסין חרניות ביום טוב רבן שמעון בן גמליאל מתיר באלפסין חרניות מאי חרניות אמר רב יהודה ערניות מאי ערניות אמר אביי צעי חקלייתא ואין עושין פחמין פשיטא למאי חזי תני רבי חייא לא נצרכה אלא למוסרן לאוליירין לבו ביום ובו ביום מי שרי[11] כדאמר רבא להזיע וקודם גזרה הכא נמי להזיע וקודם גזרה: ואין חותכין את הפתילה לשנים מ"ש בסכין דלא**

דקמתקן

יוסף. מתני' דקתני פחיתת הגר מנא הוא ר"א ברבי צדוק היא דאמר לפני חקיקה לאו מנא הוא אבל חקיקה משוי ליה מנא: **אלפסין חרניות.** מפרש לקמן קערות של בני עיירות שאינן בני כרכים גדולים ואין מקפידין על כלים גאים ומשגפשטה הקערה של חרס אוכלין בה בשר ואין ממתינין עד שתתחקק ותצרף בכבשן: **טהורות באהל המת.** דלגבי אהל המת בעינן תוך לכלי חרס דכתיב וכל כלי פתוח (במדבר יט) משמע דיש לו פתח וכן לכל טומאת מגע: **וטמאות במשא הזב.** שהזב מטמא כלי חרס בהסט דנפקא לן בתורת כהנים[3] מוכל כלי חרס אשר יגע בו הזב וגו' (ויקרא טו) ודרשינן התם זה הסטו וכיון דמטמי ליה הסט מאברא לא בעי תוך וקסבר ת"ק כלי נינהו אהיל ומשתמשין בהן כמות שהן הלכך מקבלין טומאה בדבר הראוי לטמאן: **ר"א אומר.** אין להם שום טומאה דלאו כלי נינהו: **לפי שלא נגמרה מלאכתן.** חקיקתן הא נחקקו מטמאות. מדאפלוג באלפסין אלמא לר"א חקיקה משויא להו מנא: **דחזי לקבולי מידי.** משנחקקו ומיהו קודם חקיקה לא דסופן ליחקק: **נאוליירין.** מחמי חמין ומרחצאות ואע"ג דלצורך י"ט הן עושין: **מי שרי.** להחם והלא גזרו על הרחילה במסכת שבת (דף מ.) ואפילו הוחמו מבעוד יום וכל שכן להחם חמין לא הותר מעולם: **להזיע.** מכניס הפחמים לתוכו ובני אדם נכנסין ומזיעין. וקודם שגזרו על הזיעה נשנית משנה זו:

דקמתקן

בשאין שם אויר, אבל יש שם אויר משליכה לאוויר ודיו. אין עושין פחמין לחמם המרחץ בו ביום כדי להזיע, שהיתה שנויה קודם גזירה מותר. ירושלמי אמרון הדא קלוריתא שרי (מינה) [מושיף] ומכחל מינה ביו"ט. א"ר מנא כאן לשימור כאן לרפואה.

מסורת הש"ס

[1] שבת קמו. עירובין לה. [תוספתא דשבת פט"ו], [2] [לקמן לג.] שבת [כמ:] כט. קכד: קמג. ע"ש, [3] תוספתא דכלים פ"ג, [4] [בתוספתא ר' יהודה], [5] עדיות פ"ב מ"ה ע"ש, [6] ברכות מז:, [7] [רש"ש מ"ז], [8] עי' תו"ט שפ"ד דכלים, [9] [מצורע מכילתא דזיבים פרשתא ג], [10] [בקרא כתיב ולכי מרבן], [11] [ולף לח:], [1] בתורת כהנים עיין רש"י ויקרא טו יב, [2] [תוליין קכד: ועיין תוס' שבת פד: ד"ה שטהומיס ורש"י שם ד"ה ולין ועוד רש"י ב"ק כה: ד"ה פכין], [3] [גיטין סא:], [4] [נדה דף ה:],

גליון הש"ם

גמ' **אר"י** ר' מאיר היא. עיין ר"ש פ"ג מ"ד דכלים:

לעזי רש"י

קרוייזי"ל [קרוישו"ל]. מנורה.

מוסף רש"י

מסיקין בכלים. ביו"ט שהרי דלוון לטלטול ויטלטלם ויתנם לתוך האור (שבת קכד:). **ואין מסיקין בשברי כלים.** דהוו להו מוקצין ולא חזו לטלטול (שם) לו: בשברי כלים שנשברו בו ביום דהוו להו עולד (שם כח: קמג.). **להזיע.** נכנס להזיע מחמת חום בית המרחץ ולא נתן עליו מים, וקודם גזירה. עד שלא גזרו על הזיעה (ברכות כז:).

מוסף תוספות

א. פחיתת הגר ששוקע אצבעו בבציצים ועושין בהן בית קבול. רש"ל. ב. ואמאי אמרינן בגמרא מאן תנא דפחיתת כלי משוי ליה מנא. תי"פ. ג. ר"מ היא, דתנן כלי חרס. רש"ל. ד. אין זה כלי חרס. שם. ה. [ו]צמיד פתיל הוא דמקבל טומאה בהיסט משום שיש לכלי תוך אלא שהוא צמיד פתיל. רנ"ל.

רבינו חננאל

ופרקינן הוא דאמר כי האי תנא דתניא חותמות שבקרקע מתיר אבל לא מפקיע ולא חותך אחד שבת ואחד יו"ט. ושבכלי בשבת מתיר אבל לא מפקיע ולא חותך ביו"ט מתיר ומפקיע וחותך]. הא [סיפא] דלא כשמואל, דשמואל אמר חותמות שבכלים מתיר ומפקיע וחותך אחד יו"ט ואחד שבת. ואוקמה שמואל לר' נחמיה דאמר אפילו טלית ואפילו תרווד אינו ניטל בשבת אלא לצורך תשמישן, לפיכך אסור בשבת ליטול סכין להפקיע או לחתוך בה, ואליבא דהאי תנא דתני דשני ליה לר' נחמיה בין שבות דשבת לשבות דיו"ט, אבל [סיפא] [רישא] דהא מתניתא מסייע ליה לשמואל דקתני [רישא] חותמות שבקרקע מתיר אבל לא מפקיע ולא חותך אחד שבת ואחד יו"ט כשמואל. [**מתני'**] אין פוחתין את הגר מפני שעושה כלי. ואמרינן מאן תנא דפחיתת

עין משפט נר מצוה

כז א מיי' פ"ג מהלכות יו"ט הלכה יב סמג לאוין עה טוש"ע א"ח סי' תקיב סעיף ו:

כח ב מיי' פ"ד מהלכות יו"ט הלכה ח סמג לאוין עה טוש"ע א"ח סי' תקיד סעיף ז:

כט ג מיי' שם הל' ז סמג שם טוש"ע שם סי' תקב סעיף ח:

ל ד מיי' וסמג שם טוש"ע א"ח סי' תקיד סעיף ח:

לא ה מיי' פט"ו מהל' כלים הלכה ח: